

Arrest

nr. 218 820 van 25 maart 2019
in de zaak X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. GROUWELS
Adolphe Lacomblélaan 59-61/5
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 28 december 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 november 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoekende partij op 29 november 2018 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 januari 2019 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 maart 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat N. MALANDA *loco* advocaat M. GROUWELS en van advocaat T. BRICOUT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Congolese nationaliteit te zijn, dient op 27 december 2006 bij de Belgische ambassade te Kinshasa (Democratische Republiek Congo) een visumaanvraag type C in om professionele redenen. Op 5 januari 2007 wordt deze visumaanvraag geweigerd.

Op 1 februari 2007 dient verzoeker bij de Belgische ambassade te Kinshasa (Democratische Republiek Congo) een visumaanvraag type C in om professionele redenen. Op 13 februari 2007 wordt deze visumaanvraag geweigerd. Bij arrest nr. 168 812 van 13 maart 2007 van de Raad van State wordt de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de rol geschrapt.

Op 29 november 2012 dient verzoeker bij de Belgische ambassade te Kinshasa (Democratische Republiek Congo) een visumaanvraag type C in met het oog op een familiebezoek. Op 14 december 2012 wordt deze visumaanvraag geweigerd.

Op 22 november 2017 dient verzoeker bij de Belgische ambassade te Kinshasa (Democratische Republiek Congo) een visumaanvraag type C in met het oog op een familiebezoek. Dit visum wordt op 8 januari 2018 toegestaan.

Op 29 mei 2018 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ascendent van een Unieburger, met name zijn Nederlandse dochter B.V.C.

Op 27 november 2018 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing:

“(…)

BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 29.05.2018 werd ingediend door:

Naam: B. N'L. (...)

Voornaam: S. (...)

Nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

Geboortedatum: (...).1950

Geboorteplaats: Matadi

Identificatienummer in het Rijksregister: xxx

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van zijn Nederlandse dochter, de genaamde B. V. C. (...) (RR: xxx) in toepassing van artikel 40 bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15/12/80.

Artikel 44 van het KB betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging, en de verwijdering van vreemdelingen van 08/10/1981 stelt dat de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van de wet, die geen burger van de Unie zijn, kunnen enkel genieten van de bepalingen van dit hoofdstuk indien zij het bewijs overleggen aangaande de bloed- of aanverwantschap of partnerschap met de burger van de Unie die ze begeleiden of bij wie ze zich voegen.

Verder stelt artikel 44 dat indien wordt vastgesteld dat het familielid de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsband of het partnerschap niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden voorgelegd. Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met het familielid en de burger van de Europese Unie waarbij het familielid zich wil voegen,

of tot elk ander onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval, voorstellen om een aanvullende analyse uit te laten voeren.

Betrokkene legt ter staving van de verwantschap een DNA-analyse voor uitgevoerd door het UZ Leuven dd. 24/04/2018 waaruit zou moeten blijken dat betrokkene met een waarschijnlijkheid van 99,999980/o (PI=5.020.340) de biologische vader is van de referentiepersoon. Deze DNA-analyse kan echter niet worden aanvaard als ander geldig bewijs ter staving van de verwantschap, gezien betrokkene niet heeft aangetoond dat zij zich in de onmogelijkheid bevindt een geboortakte voor te leggen.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de voorwaarden van artikel 40 bis van de wet van 15/12/80 waardoor het verblijfsrecht wordt geweigerd en het AI dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.
(...)"

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet, doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in de synthesememorie een enig middel aan dat luidt als volgt:

"Enig middel

Afgeleid uit de schending van de artikelen 8, artikelen 7, 41 en 48 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, de artikelen 27, leden 1, 2 en 3 van richtlijn 2004/38 van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (de Burgerschapsrichtlijn), de artikelen 40bis §2, eerste lid, 4° en 62 Vreemdelingenwet, artikel 44 K.B. betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging, en de verwijdering van vreemdelingen van 08.10.1981, het algemeen beginsel van EU-recht van het recht om gehoord te worden en het zorgvuldigheidsbeginsel.

1. Eerste onderdeel

Uit de door verzoeker overgelegde resultaten van een DNA-test blijkt duidelijk dat hij de biologische vader is van de referentiepersoon.

Het recht op eerbiediging van privé- familie- en gezinsleven vloeit voort uit artikel 8 EVRM, dat als volgt luidt:

"(...)"

Ook artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie bepaalt dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie.

Artikel 40bis §2, eerste lid, 4° Vreemdelingenwet bepaalt dat de bloedverwanten in opgaande lijn van een unieburger, als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd.

Artikel 44 van het Koninklijk Besluit betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging, en de verwijdering van vreemdelingen van 8.10.1981 luidt als volgt:

"(...)"

Door zich op deze bepaling te beroepen, om de aanvraag van verzoeker te verwerpen op grond van het feit dat verzoeker niet aangetoond heeft dat hij niet in staat is om de geboortakte van zijn dochter over te maken, schendt verweerder echter zowel artikel 44 van het K.B. van 8.10.1981 als artikel 40bis, § 2 van de Vreemdelingenwet nu verzoeker wel degelijk een ander bewijskrachtig document heeft aangebracht dat zijn "bloedverwantschap" bewijst en verweerder daarmee rekening diende te houden.

Door te eisen dat verzoeker had dienen aan te tonen om welke reden hij de geboortakte niet kon aanleveren, voegt verweerder een bijkomende voorwaarde toe, die niet door de wet is voorzien, en schendt hij aldus de artikelen 40bis §2, eerste lid, 4° Vreemdelingenwet, alsook het recht van verzoeker

op een privé- familie- en gezinsleven nu zijn verblijfssituatie geheel onterecht bemoeilijkt wordt (schending van artikel 8 EVRM).

Zoals uiteengezet in het feitenrelaas blijkt overigens dat verweerder bij het afleveren van de bijlage 19ter van oordeel was dat de DNA-test de bloedverwantschap van verzoeker met de referentiepersoon bewees nu hij er zelf vermeldt dat deze "... werd bewezen door middel van geboorteakte: DNA test (akte op 24-04-2018, afgegeven te België)." Dit wordt door verwerende partij geenszins tegengesproken in diens nota met opmerkingen.

Verweerder heeft in deze bijlage 19ter verzoeker enkel verzocht om bijkomende bewijzen van zijn "ten laste zijn" bij te brengen, en geen enkele melding gemaakt van de nood aan een ander document zoals een geboorteakte, hetgeen erop wijst dat hij in de bestreden beslissing ingaat tegen zijn eigen praktijk om DNA-testen als afdoende bewijs van bloedverwantschap te aanvaarden (zoals trouwens in meerdere gelijkaardige dossiers van de raadsman van verzoeker, tot nu toe, probleemloos gebeurde).

Artikel 2, d) van de Burgerschapsrichtlijn bepaalt dat de rechtstreekse bloedverwanten in opgaande lijn van een unieburger voor de toepassing van deze richtlijn als "familielid" worden beschouwd indien ze te hunnen laste zijn.

Artikel 27, 1. Burgerschapsrichtlijn bepaalt dat de lidstaten de vrijheid van verkeer en verblijf van burgers van de Unie en hun familieleden, ongeacht hun nationaliteit, enkel kunnen beperken om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid. Deze redenen mogen niet voor economische doeleinden worden aangevoerd.

Artikel 27, 2. Burgerschapsrichtlijn bepaalt dat de om redenen van openbare orde of openbare veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het gedrag van betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen.

In zijn arrest van 25.07.2002 herinnerde het Hof van Justitie van de Europese Unie in de zaak VZW Beweging tegen Rassenhaat, Antisemitisme en Xenofobie (BRAX) v. België (C-459/99) eraan dat de gemeenschapswetgever het belang heeft erkend van de bescherming van het gezinsleven van de onderdanen van de lidstaten voor de opheffing van de belemmeringen van de door het Verdrag gewaarborgde fundamentele vrijheden, wat met name blijkt uit de verordeningen en richtlijnen van de Raad betreffende het vrije verkeer van werknemers en zelfstandigen binnen de Gemeenschap.

Welnu, de weigeringsbeslissing van verweerder vormt een ongeoorloofde schending van het principe van het vrij verkeer van unieburgers en familieleden zoals vervat in artikel 27 Burgerschapsrichtlijn, nu met duidelijkheid vaststaat dat de heer B. (...) een bloedverwant in opgaande lijn (biologische vader) is van mevrouw V. C. B. (...), die een unieburger is, en er geen enkele reden van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid is om deze vrijheid in casu in te perken.

2. Tweede onderdeel

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar moet kunnen maken in het kader van een administratieve procedure, en dit voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden¹.

Dit recht wordt door het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie gewaarborgd. Artikel 41, 2, eerste streep van dit Handvest bepaalt dat eenieder het recht heeft om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen, terwijl zijn artikel 48 bepaalt dat eenieder tegen wie een vervolging is ingesteld, voor onschuldig wordt gehouden totdat zijn schuld in rechte is komen vast te staan alsook dat aan eenieder tegen wie een vervolging is ingesteld, de eerbiediging van de rechten van de verdediging wordt gegarandeerd.

Artikel 62 Vw § 1 bepaalt eveneens dat wanneer er wordt overwogen om het verblijf van een vreemdeling te beëindigen of in te trekken, de betrokkene hiervan schriftelijk op de hoogte dient te worden gebracht en hem de mogelijkheid moet worden geboden om de relevante elementen aan te voeren die het nemen van een beslissing kunnen verhinderen of beïnvloeden.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie:

"... heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of persoonlijke omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten."²

In casu heeft verzoeker, doordat verwerende partij hem niet de gelegenheid heeft gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken, zijn recht om gehoord te worden niet kunnen uitoefenen voor dat de overheid de beslissing bijlage 20 nam, hetgeen hem een zwaar nadeel berokkent en een schending uitmaakt van de in dit onderdeel opgesomde artikelen, alsook van het algemeen rechtsbeginsel van het recht om gehoord te worden.

Verwerende partij had immers zeer gemakkelijk, middels correcte uitoefening van het hoorrecht naar de redenen kunnen peilen waarom verzoeker geen geboorteakte van zijn dochter had kunnen overmaken. Dat dit niet gebeurd is houdt een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in.

In zijn nota met opmerkingen stelt verwerende partij (p. 5) dat verzoekende partij in gebreke zou blijven om te bewijzen dat het voor haar dan wel voor de referentiepersoon onmogelijk zou zijn geweest om een officieel document (geboorteakte) voor te leggen tot staving van de aangevoerde familierelatie.

Verzoeker wenst te repliceren dat zijn dochter waarmee hij de gezinshereniging aanvraagt in Angola geboren is, namelijk in Luanda, op (...) 1974 en dus vóór de burgeroorlog die er van 1975 tot 2002 woedde. Bovendien heeft mevrouw V. C. B. (...) haar verblijf in Nederland bekomen op grond van het feit dat zij de partner is van de heer D. J. C. (...), van Angolese nationaliteit, die in Nederland een verblijfsrecht van lange duur bekomen heeft als erkende vluchteling (principe van de eenheid van gezin). Zij is trouwens niet in het huwelijk kunnen treden met deze heer, waarmee zij inmiddels twee kinderen heeft, omdat zij niet over een geboorteakte beschikt. Had zij dit document met gemak kunnen bekomen, dan had ze dit al lang gedaan.

Uit al deze elementen blijkt duidelijk en voldoende dat het bijzonder moeilijk is voor mevrouw V. C. B. (...) om een geboorteakte te bekomen. Verwerende partij had dit eenvoudig kunnen vernemen door het hoorrecht van verzoeker te eerbiedigen."

3.2. In de nota had de verwerende partij het volgende gerepliceerd:

"In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 8 EVRM ;
- de artikelen 7, 41 en 48 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie;
- artikel 27 van de richtlijn 2004/3/EG ;
- de artikelen 40bis, §2 en 62 van de Vreemdelingenwet ;
- artikel 44 van het KB dd. 08.10.1981 ;
- het algemeen beginsel van EU-recht om gehoord te worden ;
- het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat uit de voorgelegde DNA-test duidelijk zou blijken dat de verzoekende partij de biologische vader is van de referentiepersoon. De verzoekende partij beroept zich vervolgens op het recht op eerbiediging van het privé- en familieleven.

De kritiek van de verzoekende partij kan niet worden aangenomen.

Verweerder laat gelden dat de verzoekende partij op 29.05.2018 een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, als bloedverwant in de opgaande lijn, in toepassing van artikel 40bis e.v. van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:

"(...)"

Uit voormelde motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende om welke redenen de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging heeft besloten tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Artikel 40bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

"(...)"

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen;"

Terwijl artikel 44 van het KB dd. 08.10.1981 het volgende stipuleert:

"De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van de wet, die geen burger van de Unie zijn, kunnen enkel genieten van de bepalingen van dit hoofdstuk indien zij het bewijs overleggen aangaande de bloed- of aanverwantschap of partnerschap met de burger van de Unie die ze begeleiden of bij wie ze zich voegen.

Indien wordt vastgesteld dat het familielid de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsband of het partnerschap niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden voorgelegd.

Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met het familielid en de burger van de Europese Unie waarbij het familielid zich wil voegen, of tot elk ander onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval, voorstellen om een aanvullende analyse uit te laten voeren."

Uit samenlezing van voormelde bepalingen blijkt ontegensprekelijk dat het aan de verzoekende partij en de referentiepersoon toekwam om in eerste instantie aan de hand van officiële documenten de bloedverwantschap te verwijzen.

Zoals door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging in de bestreden beslissing geheel terecht wordt overwogen blijkt nergens dat de verzoekende partij en/of de referentiepersoon ook maar enige poging hebben ondernomen om de aangevoerde verwantschap te bewijzen aan de hand van officiële documenten (i.e. een geboorteakte, zoals in de bestreden beslissing ook wordt verduidelijkt).

In weerwil van hetgeen de verzoekende partij laat uitschijnen blijkt uit de vigerende regelgeving wel degelijk dat de aangevoerde verwantschap, in functie waarvan een aanvraag tot gezinshereniging wordt ingediend, in eerste instantie aan de hand van officiële documenten moet worden bewezen, terwijl slechts andere bewijzen kunnen worden bijgebracht indien de verwantschap niet kan worden bewezen door dergelijke officiële documenten.

Verweerder benadrukt dat, rekening houdend met de uitdrukkelijke bewoordingen van artikel 44 van het KB dd. 08.10.1981, niet ernstig kan worden voorgehouden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging een voorwaarde aan de wet zou hebben toegevoegd, door de aanvraag tot gezinshereniging te weigeren bij gebrek aan bewijs dat het voor de verzoekende partij en/of de referentiepersoon onmogelijk is om een officieel bewijs van verwantschap voor te leggen.

De verzoekende partij laat ten onrechte uitschijnen dat het standpunt van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging een beperking van de vrijheid van verkeer en verblijf van Unieburger en hun familieleden zou impliceren.

Los van het feit dat de kritiek van de verzoekende partij in essentie gericht is tegen de op heden vigerende regelgeving, inzonderheid artikel 44 van het KB dd. 08.10.1981, en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd is om kennis te nemen van dergelijke wetskritiek, laat verweerder gelden dat het allerm minst kennelijk onredelijk is om -geheel conform de regelgeving- te vereisen dat de verwantschap op basis waarvan een gezinshereniging wordt beoogd, aan de hand van officiële documenten wordt bewezen.

Dienstig kan in dit kader worden gewezen op de toelichting, dewelke door attaché D. W. (...) werd verstrekt per e-mail van 10.12.2018 en die deel uitmaakt van de stukken van het administratief dossier, waarbij aan de raadvrouw van de verzoekende partij werd toegelicht dat de gehanteerde werkwijze in essentie gestoeld is op het onderscheid tussen de biologische verwantschap en de juridische verwantschap.

Terecht wordt in dit kader verduidelijkt dat enkel de juridische/wettelijke vader beroep kan doen op gezinshereniging in functie van een bloedverwant in de neergaande lijn.

Om voormelde reden is het wel degelijk pertinent dat door de Belgische regelgever in eerste instantie de voorlegging van een officiële geboorteakte wordt gevergd en dat slechts bij gebrek hieraan gebeurlijk andere bewijsdocumenten in rekening kunnen worden gebracht, ten einde de aangevoerde verwantschap te onderbouwen.

In de gegeven omstandigheden kan eenvoudigweg niet worden voorgehouden dat het in strijd zou zijn met de burgerschapsrichtlijn dat in eerste instantie vanwege de Unieburger en diens familieleden een officieel bewijs van verwantschap wordt vereist.

Terwijl bovendien moet worden benadrukt dat de Belgische vigerende regelgeving wel degelijk voorziet in de mogelijkheid om van voormelde documentaire voorwaarde af te wijken, met name indien men kan aantonen dat het niet mogelijk is om de verwantschap aan de hand van officiële documenten te bewijzen. Aldus wordt aan Unieburger en familieleden wel degelijk een uitweg geboden, waarbij het recht op binnenkomst en verblijf -geheel in overeenstemming met de Richtlijn 2004/38/EG- wordt vergemakkelijkt aan Unieburgers en hun familieleden, zelfs indien het hen niet mogelijk is om de verwantschap aan de hand van officiële documenten te bewijzen.

De verzoekende partij blijft evenwel volkomen in gebreke om te bewijzen dat het voor haar, dan wel de referentiepersoon onmogelijk zou zijn geweest om een officieel document (geboorteakte) voor te leggen, tot staving van de aangevoerde familierelatie.

In zoverre de verzoekende partij aanvoert dat haar niet meer bijkomend werd gevraagd om een officieel bewijs van verwantschap voor te leggen, laat verweerder gelden dat de verzoekende partij uiteraard geacht wordt de wet te kennen dewelke op haar specifieke situatie van toepassing is. Er kan niet dienstig anders worden voorgehouden dan dat de verzoekende partij redelijkerwijs op de hoogte had moeten zijn van het feit dat slechts andere bewijzen van verwantschap zouden worden aanvaard, indien zou worden aangetoond dat geen officieel bewijs van verwantschap kon worden voorgelegd.

Artikel 44 van het KB dd. 08.10.1981 laat dienaangaande aan duidelijkheid niet te wensen over.

In zoverre de verzoekende partij verwijst naar een schending van haar familieleven, zoals onder meer gewaarborgd door artikel 8 EVRM, benadrukt verweerder dat de beschouwingen van de verzoekende partij grondslag missen.

Het kan immers niet worden ingezien hoe een beslissing die geen beëindiging van een verblijfsrecht, noch een verwijderingsmaatregel inhoudt, een breuk van de gezinsrelaties tot gevolg zou kunnen hebben.

Zie ook:

“Er wordt herhaald dat door een gebrek aan verwijderingsmaatregel een schending van het gezins- en/of privéleven niet aan de orde is en beschouwingen daaromtrent aldus niet dienstig zijn.” (R.v.V. nr. 88 895 van 3 oktober 2012)

De verweerder laat, ten overvloede en strikt subsidiair, gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren. Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

“Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.”

(zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. Afgezien van het feit dat de bestreden beslissing werd genomen zonder bevel om het grondgebied te verlaten en aldus niet dienstig kan worden ingezien op welke wijze de bestreden beslissing een verbreking van de gezinsbanden tot gevolg zou kunnen hebben, alsook abstractie gemaakt van het feit dat op zich geen bewijs van bijkomende afhankelijkheid tussen meerderjarige verwanten voorligt, repliceert verweerder dat de verzoekende partij zelfs niet aannemelijk maakt dat zij zich -desgevallend- in het buitenland niet zou kunnen laten opzoeken of vergezellen door de referentiepersoon, dit minstens gedurende een periode van tijdelijke verwijdering.

Terwijl tevens moet worden opgemerkt dat de verzoekende partij geacht moet worden nauw contact te kunnen onderhouden met de referentiepersoon, zulks via de moderne communicatiemiddelen.

“In casu wijst de verzoeker slechts op het gegeven dat hij ‘inmiddels een duurzame relatie onderhoudt met de Belgische onderdaan mevrouw H.S.D., met wie hij reeds geruime tijd samenwoont’, doch laat hij na concrete hinderpalen aan te voeren voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven met zijn Belgische partner elders.

(...)

De bestreden beslissing verhindert niet dat zijn partner hem bezoekt in het land van herkomst of elders. Verder kunnen moderne communicatietechnologieën de verzoeker in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn partner en de banden met haar verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100)” (R.v.V. nr. 141.063 dd. 16.03.2015)

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43).

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te

controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Zie ook:

“Zij heeft haar gezinsleven in België volledig uitgebouwd in illegaal verblijf. Verzoekster kan niet verwachten dat de Belgische Staat in die omstandigheden een positieve verplichting zou hebben om haar toe te laten verder op het grondgebied te verblijven. Het Europees Hof toont zich streng t.a.v. vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd.” (R.v.V. nr. 135.172 dd. 17.12.2014)

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De bestreden beslissing heeft inderdaad niet tot gevolg dat de verzoekende partij definitief van de referentiepersoon wordt gescheiden. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr. 170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

“Het bestreden bevel leidt niet noodzakelijk tot een definitieve verwijdering. Het heeft enkel tot gevolg dat verzoeker tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. Het bestreden bevel sluit niet uit dat de verzoeker de opheffing van het hiermee gepaarde inreisverbod vraagt op grond van artikel 74/12 van de vreemdelingenwet en vervolgens een visum aanvraagt met het oog op eventuele gezinshereniging in België.

De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM.” (R.v.V. nr. 150.973 dd. 18.08.2015)

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Verweerder merkt in dit kader op dat de mogelijkheid voor haar openstaat om een nieuwe aanvraag tot gezinshereniging in te dienen, waarbij hetzij alsnog een officieel document wordt bijgebracht, hetzij bewijs dat dergelijk document niet kan worden verstrekt, dit rekening houdend met het feit dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging geen bevel om het grondgebied te verlaten aan de verzoekende partij heeft opgelegd. Zowel wat betreft de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur als wat betreft het hoorrecht dat deel uitmaakt van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is, wijst verweerder er ten slotte op dat deze beginselen niet onverkort gelden,

Het vervullen van de hoorplicht heeft slechts zin heeft voor zover het horen van de betrokkene de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Met andere woorden kan het niet voldoen aan de hoorplicht slechts dan tot de vernietiging van de aan de verzoeker opgelegde nadelige beslissing leiden indien de verzoeker bij het vervullen van zijn hoorrecht informatie kan aanreiken op grond waarvan de gemachtigde van de Staatssecretaris zou kunnen overwegen om deze nadelige beslissing niet te nemen dan wel een voor de betrokkene minder nadelig beslissing te nemen (R.v.V. nr. 126.857 d.d. 09.07.2014).

Luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt. (HvJ 10 september 2013, C383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval te worden nagegaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

In casu kan verweerder enkel vaststellen dat verzoekende partij zich beperkt tot een theoretisch betoog en nergens aangeeft welke informatie zij aan de gemachtigde had kunnen verschaffen die ertoe zou hebben geleid dat de besluitvorming inzake de bestreden beslissing een andere afloop had kunnen hebben.

De verzoekende partij beperkt zich tot de bewering dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging "zeer gemakkelijk" had kunnen peilen naar de redenen waarom geen geboorteakte werd overgemaakt. Dienaangaande moet evenwel worden benadrukt dat dergelijke a posteriori uitleg geen afbreuk zou hebben kunnen doen aan het feit dat bij de aanvraag tot gezinshereniging niet de door artikel 44 van het KB dd. 08.10.1981 vereiste bewijsstukken waren gevoegd.

Het is aan de verzoekende partij om aan te duiden dat zij de gemachtigde informatie had kunnen verschaffen die van invloed kan zijn op de bestreden beslissing. In de gegeven omstandigheden en bij gebrek aan nadere duiding vanwege de verzoekende partij kan de aangevoerde schending van het hoorrecht zoals vervat in de rechten van verdediging als algemeen beginsel van het Unierecht of van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dan ook niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing leiden.

Zie in die zin:

"Teneinde een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, staat het immers aan de nationale rechter om aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of, wanneer hij van oordeel is dat sprake is van een onregelmatigheid die het recht om te worden gehoord aantast, de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, omdat de betrokkene elementen ter rechtvaardiging van zijn standpunt had kunnen aanvoeren. (HvJ 10 september 2013, M.G. en N.R., C-383/13 en aldaar aangehaalde rechtspraak) [...] Op die wijze heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van de zaak onderzocht of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming te dezen een andere afloop had kunnen hebben. In het licht van de aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft de Raad van Vreemdelingenbetwistingen daarmee geen voorwaarde toegevoegd aan het recht om te worden gehoord." (R.v.St. nr. 233.719 van 3 februari 2016)

Verweerder stelt vast dat de verzoekende partij voor de eerste maal in haar inleidend verzoekschrift aanvoert om welke reden het niet mogelijk is om een geboorteakte te bekomen. Verweerder verwijst in dit kader naar hetgeen hoger reeds werd uiteengezet en herhaalt dat het de verzoekende partij - inzonderheid gelet op het feit dat geen bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen - vrij staat om een nieuwe aanvraag tot gezinshereniging in te dienen, op basis van deze elementen.

Het kan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging evenwel niet ten kwade worden geduid dat bij het nemen van de bestreden beslissing correct toepassing werd gemaakt van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet in samenlezing met artikel 44 van het KB dd. 08.10.1981.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

3.3.1. Artikel 48 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest) luidt als volgt:

"Vermoeden van onschuld en rechten van de verdediging

1. Eenieder tegen wie een vervolging is ingesteld, wordt voor onschuldig gehouden totdat zijn schuld in rechte is komen vast te staan.

2. Aan eenieder tegen wie een vervolging is ingesteld, wordt de eerbiediging van de rechten van de verdediging gegarandeerd."

Uit de motieven van de thans bestreden beslissing blijkt niet dat tegen verzoeker een vervolging is ingesteld.

Een schending van artikel 48 van het Handvest wordt dan ook niet dienstig aangevoerd.

3.3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), artikel 7 van het Handvest, artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet en artikel 44 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenbesluit).

3.3.3. Artikel 40bis, § 2 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2 Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1°

2°

3°

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.

5°

(...)

§ 3 (...)

§ 4 (...)”

Artikel 44 van het vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van de wet, die geen burger van de Unie zijn, kunnen enkel genieten van de bepalingen van dit hoofdstuk indien zij het bewijs overleggen aangaande de bloed- of aanverwantschap of partnerschap met de burger van de Unie die ze begeleiden of bij wie ze zich voegen.

Indien wordt vastgesteld dat het familielid de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsband of het partnerschap niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden voorgelegd.

Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met het familielid en de burger van de Europese Unie waarbij het familielid zich wil voegen, of tot elk ander onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval, voorstellen om een aanvullende analyse uit te laten voeren.”

Op 29 mei 2018 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ascendent van een Unieburger, met name zijn Nederlandse dochter B.V.C. In deze zaak wordt niet betwist dat verzoeker het resultaat van een DNA-analyse heeft voorgelegd waaruit blijkt dat hij met een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid de biologische vader is van B.V.C. Uit de bestreden beslissing blijkt dat deze DNA-analyse niet wordt aanvaard als ander geldig bewijs ter staving van de verwantschap omdat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij zich in de onmogelijkheid bevindt om een geboorteakte voor te leggen.

Verzoeker verwijst naar artikel 40bis, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 44 van het vreemdelingenbesluit en werpt op dat de verwerende partij een voorwaarde toevoegt aan de wet door te eisen dat hij diende aan te tonen dat hij geen geboorteakte kon voorleggen alvorens de voorgelegde DNA-analyse zou worden aanvaard ter staving van de verwantschap.

Uit een letterlijke lezing van artikel 44 van het vreemdelingenbesluit blijkt dat de verwerende partij er slechts toe gehouden is om rekening te houden met andere geldige bewijzen ter staving van het bloedverwantschap *“(i)ndien wordt vastgesteld dat het familielid de ingeroepen bloed- of*

aanverwantschapsband of het partnerschap niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie". Verzoeker betwist niet dat hij in het kader van zijn aanvraag geen informatie of documenten heeft aangereikt waaruit blijkt dat hij zich in de onmogelijkheid bevindt om een geboorteakte voor te leggen. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat de verwerende partij een voorwaarde toevoegt aan de wet door te oordelen dat "(d)eze DNA-analyse (...) echter niet (kan) worden aanvaard als ander geldig bewijs ter staving van de verwantschap, gezien betrokkene niet heeft aangetoond dat zij zich in de onmogelijkheid bevindt een geboorteakte voor te leggen."

Verzoeker verwijst naar de aan hem afgeleverde bijlage 19ter waarop wordt vermeld dat *"De bloed- of aanverwantschapsband of het partnerschap met de burger van de Unie of de Zwitserse onderdaan werd bewezen door middel van:*

Geboorteakte: DNA test (akte op 24-04-2018 afgegeven door België)" en waarin verzoeker verder werd verzocht om het bewijs voor te leggen, dat hij ten laste van zijn dochter is.

Artikel 52 van het vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

"§ 1 Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijfkaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter.

In dit geval wordt de betrokkene, na de controle van de verblijfplaats, ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie (model A) met een geldigheidsduur van zes maanden, te rekenen vanaf de aanvraag. De woorden "Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of", die voorkomen in de tweede paragraaf van de tekst op de voorzijde van dit document, worden geschrapt.

Indien de vreemdeling het bewijs van zijn familieband daarentegen niet overlegt, overeenkomstig artikel 44, om zijn aanvraag te staven, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging, door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19quinquies. Hij overhandigt geen bijlage 19ter.

Na de woonstcontrole wordt de betrokkene ingeschreven in het vreemdelingenregister en hij ontvangt een attest van immatriculatie model A met een geldigheidsduur van 1 zes maanden te rekenen vanaf de aanvraag.

(...)

§ 2 (...)

§ 3 (...)

§ 4 (...)"

Hieruit volgt dat, zoals in deze zaak, wanneer een vreemdeling documenten heeft voorgelegd om zijn bloedverwantschap aan te tonen, de bevoegde gemeentelijke administratie niet kan weigeren om de aanvraag voor een verblijfkaart in overweging te nemen en een document overeenkomstig het model van bijlage 19quinquies van het vreemdelingenbesluit af te geven in toepassing van artikel 44, eerste lid van het vreemdelingenbesluit. Nadat de gemeente vaststelde dat de documenten ter staving van de voorwaarden voor de gevraagde verblijfkaart werden voorgelegd, heeft deze administratie verzoeker in het bezit gesteld van een bijlage 19ter zoals voorzien in het vreemdelingenbesluit. De gemeente is niet bevoegd om zich inhoudelijk uit te spreken over de bewijswaarde van de voorgelegde documenten.

Verzoeker lijkt ook op te werpen dat de verwerende partij zichzelf tegensprekt om volgende reden. In de bijlage 19ter wordt enerzijds enkel gevraagd om bewijzen bij te brengen met betrekking tot het ten laste zijn van de dochter en wordt niet gevraagd naar een ander document zoals een geboorteakte. In de bestreden beslissing wordt dan anderzijds uiteengezet dat verzoeker niet heeft aangetoond zich in de onmogelijkheid te bevinden een geboorteakte voor te leggen en wordt gesteld dat de DNA-analyse niet volstaat. In dit verband wordt opgemerkt dat de omstandigheid dat op de bijlage 19ter wordt vermeld dat bepaalde bewijsstukken werden voorgelegd en dat andere nog moeten worden voorgelegd, louter betekent dat het dossier in deze fase (mits het voorleggen van bijkomende documenten) in aanmerking kan worden genomen. Er wordt herhaald dat deze vaststelling door de gemeente los staat van de inhoudelijke beoordeling van deze documenten, die door de Dienst Vreemdelingenzaken dient te gebeuren. *In casu* heeft de verwerende partij na inhoudelijk onderzoek van de documenten vastgesteld dat verzoeker niet heeft aangetoond dat het onmogelijk was om een geboorteakte voor te leggen, wat

juist de conclusie is van de bestreden beslissing en niet tegenstrijdig is met de afgifte van de bijlage 19ter.

Waar verzoeker erop wijst dat in meerdere gelijkaardige dossiers van zijn raadvrouw een DNA-test wel als afdoende bewijs van bloedverwantschap werd aanvaard, wordt erop gewezen dat hij zich beperkt tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Verzoeker toont evenmin aan dat dit zou gebeurd zijn zonder dat eerst de onmogelijkheid tot het voorleggen van een geboorteakte werd aangetoond.

3.3.4. Verzoeker verwijst naar de artikelen 2, d en 27 van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: Burgerschapsrichtlijn) en naar het arrest Brax van het Hof van Justitie van 25 juli 2002 met nummer C-459/99. Volgens verzoeker vormt de bestreden beslissing een ongeoorloofde schending van het principe van het vrij verkeer van Unieburgers en hun familieleden nu vaststaat dat verzoeker de bloedverwant in opgaande lijn is, met name de biologische vader van B.V.C. en er geen enkele reden is van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid om deze vrijheid *in casu* te gaan beperken.

Artikel 27 van de Burgerschapsrichtlijn luidt als volgt:

“Algemene beginselen

1. Onverminderd het bepaalde in dit hoofdstuk kunnen de lidstaten de vrijheid van verkeer en verblijf van burgers van de Unie en hun familieleden, ongeacht hun nationaliteit, beperken om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid.

Deze redenen mogen niet voor economische doeleinden worden aangevoerd.

2. De om redenen van openbare orde of openbare veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het gedrag van betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen.

Het gedrag moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd.

3. (...)

4. (...)”

Waar verzoeker verwijst naar artikel 27 van de Burgerschapsrichtlijn en stelt dat de “Burgerschapsrichtlijn bepaalt dat de lidstaten de vrijheid van verkeer en verblijf van burgers van de Unie en hun familieleden, ongeacht hun nationaliteit, enkel kunnen beperken om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid” gaat hij voorbij aan de aanvang van deze zin, zijnde “Onverminderd het bepaalde in dit hoofdstuk”. De eerste zin in artikel 27.1. van de Burgerschapsrichtlijn dient in zijn geheel te worden gelezen. Verzoeker gaat er in zijn betoog aan voorbij dat waar de Burgerschapsrichtlijn in artikel 27 bepaalt dat “de lidstaten de vrijheid van verkeer en verblijf van burgers van de Unie en hun familieleden, ongeacht hun nationaliteit, (kunnen) beperken om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid” het gaat om Unieburgers en hun familieleden die voldoen aan de overige voorwaarden die in de Burgerschapsrichtlijn worden uiteengezet, terwijl in de thans bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoeker zijn bloedverwantschap niet conform artikel 44 van het vreemdelingenbesluit heeft aangetoond. Verzoeker toont ook niet aan dat artikel 44 van het vreemdelingenbesluit en artikel 40bis, § 2 van de vreemdelingenwet strijdig zouden zijn met de Burgerschapsrichtlijn of dat de omzetting van artikel 27 van de Burgerschapsrichtlijn niet correct of niet volledig zou zijn gebeurd, zodat hij niet rechtstreeks de schending van deze bepaling uit de richtlijn kan opwerpen (cf. RvS 28 maart 2017, nr. 237.805).

Voorts wordt erop gewezen dat het verzoeker vrijstaat om een nieuwe aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Nederlandse dochter in te dienen waarbij ofwel de bloedverwantschapsband wordt aangetoond door middel van officiële documenten ofwel wordt aangetoond dat deze bloedverwantschapsband niet kan worden bewezen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, zodat de thans bestreden beslissing *an sich* niet verhindert dat de referentiepersoon blijft gebruik maken van haar recht op vrij verkeer. In de nota met opmerkingen wijst de verwerende partij expliciet op de mogelijkheid

voor verzoeker om een nieuwe aanvraag in te dienen: *“Verweerder merkt in dit kader op dat de mogelijkheid voor haar openstaat om een nieuwe aanvraag tot gezinshereniging in te dienen, waarbij hetzij alsnog een officieel document wordt bijgebracht, hetzij bewijs dat dergelijk document niet kan worden verstrekt, dit rekening houdend met het feit dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging geen bevel om het grondgebied te verlaten aan de verzoekende partij heeft opgelegd.”*

Gelet op hetgeen hierboven werd uiteengezet is de verwijzing naar de overweging uit het arrest Brax van het Hof van Justitie van 25 juli 2002 met nummer C-459/99 dat *“de gemeenschapswetgever het belang heeft erkend van de bescherming van het gezinsleven van de onderdanen van de lidstaten voor de opheffing van de belemmeringen van de door het Verdrag gewaarborgde fundamentele vrijheden, wat met name blijkt uit de verordeningen en richtlijnen van de Raad betreffende het vrije verkeer van werknemers en zelfstandigen binnen de Gemeenschap”* in deze zaak niet dienstig.

3.3.5. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59).

Bijkomende elementen kunnen onder meer zijn het samenwonen, de financiële afhankelijkheid, lichamelijke, psychische of medische afhankelijkheid, de reële banden tussen betrokkenen.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat niet wordt betwist dat verzoeker de biologische vader is van B.V.C., in functie van wie hij een aanvraag voor een verblijfskaart als familielid van een Unieburger heeft ingediend, maar er niettemin werd vastgesteld dat de voorgelegde DNA-analyse niet kan worden aanvaard als ander geldig bewijs ter staving van de verwantschap omdat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij zich in de onmogelijkheid bevindt om een geboorteakte voor te leggen. Uit wat hierboven werd uiteengezet, blijkt dat verzoeker er niet in slaagt om aan te tonen dat deze vaststelling feitelijk onjuist is.

Nog daargelaten de vraag of verzoeker bijkomende elementen van afhankelijkheid andere dan de gewoonlijke affectieve banden met B.V.C. heeft aangetoond, wordt erop gewezen dat de thans bestreden beslissing niet gepaard gaat met een verwijderingsmaatregel en de verwerende partij in haar nota met opmerkingen expliciet heeft gewezen op de mogelijkheid voor verzoeker om een nieuwe aanvraag in te dienen: *“Verweerder merkt in dit kader op dat de mogelijkheid voor haar openstaat om een nieuwe aanvraag tot gezinshereniging in te dienen, waarbij hetzij alsnog een officieel document wordt bijgebracht, hetzij bewijs dat dergelijk document niet kan worden verstrekt, dit rekening houdend met het feit dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met*

Administratieve Vereenvoudiging geen bevel om het grondgebied te verlaten aan de verzoekende partij heeft opgelegd."

Daarnaast stelde het Grondwettelijk Hof in zijn arrest met nummer 121/2003 onder punten B.6.6. en B.6.7. als volgt:

"B.6.6. Artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens erkent niet het recht van een vreemdeling om in een bepaald land te verblijven. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft herhaaldelijk geoordeeld dat « volgens een vaststaand beginsel van internationaal recht, de Staten het recht hebben om, onverminderd de verbintenissen die voor hen voortvloeien uit verdragen, de toegang op hun grondgebied van niet-onderdanen te regelen » (EHRM, Abdulaziz, Cabales en Balkandali t. Verenigd Koninkrijk, 28 mei 1985, § 67; Boujlifa t. Frankrijk, 21 oktober 1997, § 42; Üner t. Nederland, 18 oktober 2006, § 54; Darren Omoregie e.a. t. Verenigd Koninkrijk, 31 oktober 2008, § 54). Meer in het bijzonder impliceert dit artikel niet dat een Staat de verplichting zou hebben om gezinshereniging op zijn grondgebied toe te laten. Het Europees Hof heeft immers ook gepreciseerd dat « artikel 8 niet kan worden geïnterpreteerd alsof het voor een verdragsluitende Staat de algemene verplichting zou inhouden de keuze, door gehuwde koppels, van hun gemeenschappelijke woonplaats te eerbiedigen en te aanvaarden dat vreemde echtgenoten zich in het land vestigen » (EHRM, Abdulaziz, Cabales en Balkandali, voormeld, § 68; Darren Omoregie e.a., voormeld, § 57; 29 juli 2010, Mengesha Kimfe t. Zwitserland, § 61; 6 november 2012, Hode en Abdi t. Verenigd Koninkrijk, § 43). Het Hof heeft eveneens onderstreept dat « de toestand vanuit het oogpunt van het recht van vreemdelingen, wanneer het bijvoorbeeld niet om de status van vluchteling gaat, ten dele een keuze impliceert doordat zij vaak deze is van een persoon die heeft gekozen om te leven in een land waarvan hij de nationaliteit niet heeft » (EHRM, 27 september 2011, Bah t. Verenigd Koninkrijk, § 45).

B.6.7. De onmogelijkheid om met zijn gezinsleden samen te leven kan evenwel een inmenging vormen in het recht op de bescherming van het gezinsleven, zoals gewaarborgd door artikel 22 van de Grondwet en door artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens. Om in overeenstemming te zijn met die bepalingen moet een dergelijke inmenging bij een voldoende nauwkeurige wetsbepaling zijn voorzien, beantwoorden aan een dwingende maatschappelijke behoefte en evenredig zijn met de nagestreefde wettelijke doelstelling."

In het licht van deze interpretatie bevestigt de Raad dat artikel 8 van het EVRM in deze zaak niet geschonden is. Het komt immers verzoeker toe om zijn hoedanigheid van familielid van een Unieburger in het licht van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet aan te tonen conform de Belgische wetgeving.

In deze omstandigheden maakt verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk.

3.3.6. Aangezien artikel 7 van het Handvest rechten bevat die overeenstemmen met die welke worden gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM en dus aan artikel 7 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte dient te worden toegekend als aan artikel 8, eerste lid van het EVRM, zoals uitgelegd in de rechtspraak van het EHRM (HvJ 5 oktober 2010, C400/10; HvJ 15 november 2011, C-256/11, Dereci), kan ook een schending van artikel 7 van het Handvest niet worden aangenomen.

3.3.7. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht in het licht van artikel 8 van het EVRM, artikel 7 van het Handvest, artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet en artikel 44 van het vreemdelingenbesluit niet kan worden aangenomen.

3.3.8. Artikel 41 van het Handvest luidt als volgt:

"Recht op behoorlijk bestuur

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen, organen en instanties van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen;

(...)"

Uit de bewoordingen van deze bepaling volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12 en C-

372/12, Y.S. e.a., § 67). Het recht om in elke procedure te worden gehoord maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, wat een fundamenteel beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 45, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §§ 30 en 34).

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 87 en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Verzoeker voert aan dat hem niet de gelegenheid werd geboden om zijn opmerkingen kenbaar te maken en om zijn hoorrecht uit te oefenen voordat de bestreden beslissing werd genomen, wat hem een zwaar nadeel berokkent. Verzoeker werpt op dat de verwerende partij zeer gemakkelijk, middels correcte uitoefening van het hoorrecht naar de redenen had kunnen peilen waarom verzoeker geen geboorteakte van zijn dochter had kunnen overmaken. Verzoeker voert aan dat op dit punt ook de zorgvuldigheidsplicht werd geschonden.

Te dezen heeft verzoeker ruimschoots de mogelijkheid gehad om bij het indienen van zijn aanvraag nuttig voor zijn belangen op te komen en alle relevante bewijsstukken aan de bevoegde diensten van de verwerende partij over te maken om aan te tonen dat hij aan de verblijfsvoorwaarden voldoet. Hij heeft aldus zijn standpunt op nuttige wijze naar voren kunnen brengen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij door het bestuur voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing alsnog diende te worden uitgenodigd om stukken voor te leggen.

Behalve wanneer het bestuur zich wenst te steunen op elementen die verzoeker niet kon kennen op het ogenblik van het indienen van de aanvraag, rust op het bestuur, vooraleer het beslist, niet de verplichting om aan verzoeker een tweede mogelijkheid te geven om zijn standpunt weer te geven, naast de eerste mogelijkheid bij het begin van de administratieve procedure of naast wat hij reeds heeft aangevoerd in zijn aanvraag. Het recht om te worden gehoord wordt voldoende gegarandeerd door de mogelijkheid die de vreemdeling heeft om zijn argumenten op nuttige en effectieve wijze kenbaar te maken door het indienen van zijn aanvraag bij het bestuur (RvS 26 februari 2019, nr. 243.807).

Daarnaast reageert verzoeker in zijn synthesememorie op de nota met opmerkingen waarin wordt gesteld dat hij in gebreke zou blijven om te bewijzen dat het voor de referentiepersoon dan wel voor hem onmogelijk zou zijn geweest om een officieel document ter staving van de aangevoerde familierelatie voor te leggen. Verzoeker repliceert dat zijn dochter geboren is Luanda, Angola in 1974, dit wil zeggen voor de burgeroorlog die er gewoed heeft van 1975 tot 2002. De referentiepersoon verkreeg haar verblijf in Nederland op grond van het principe van eenheid van het gezin nu zij de partner is van de heer D.J.C., die de Angolese nationaliteit heeft en in Nederland een verblijfsrecht van lange duur heeft verkregen als erkend vluchteling. De referentiepersoon is niet met haar partner in het huwelijk kunnen treden omdat zij niet over een geboorteakte beschikt. Indien zij daar wel over beschikte dan zou zij al lang met haar partner zijn gehuwd. Verzoeker concludeert dat uit al deze elementen duidelijk en voldoende blijkt dat het voor de referentiepersoon bijzonder moeilijk is om een geboorteakte te bekomen. De Raad merkt in dit verband op dat verzoeker in het kader van zijn initieel verzoekschrift al had aangegeven dat de referentiepersoon in Nederland destijds haar verblijf had verkregen in het kader van het principe van eenheid van gezin met een erkende vluchteling en het voor haar vanuit praktisch oogpunt bijzonder moeilijk is om een geboorteakte te verkrijgen.

Verzoeker had in het kader van zijn aanvraag de mogelijkheid om voor zijn belangen op te komen en alle relevante bewijsstukken aan het bestuur over te maken en om melding te maken van deze elementen. Dat hij dit niet gedaan heeft, kan geen aanleiding geven tot een schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van het Unierecht.

In dit verband wordt gewezen op hetgeen de verwerende partij in de nota met opmerkingen uiteenzet:

“Verweerder merkt in dit kader op dat de mogelijkheid voor haar openstaat om een nieuwe aanvraag tot gezinshereniging in te dienen, waarbij hetzij alsnog een officieel document wordt bijgebracht, hetzij bewijs dat dergelijk document niet kan worden verstrekt, dit rekening houdend met het feit dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging geen bevel om het grondgebied te verlaten aan de verzoekende partij heeft opgelegd.”

Verzoeker maakt geen schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van het Unierecht aannemelijk.

3.3.9. Artikel 62, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Wanneer er wordt overwogen om het verblijf van een vreemdeling die gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied van het Rijk of die het recht heeft om er meer dan drie maanden te verblijven, te beëindigen of in te trekken wordt de betrokkene hiervan schriftelijk op de hoogte gebracht en wordt hem de mogelijkheid geboden om de relevante elementen aan te voeren die het nemen van een beslissing kunnen verhinderen of beïnvloeden.

Vanaf de ontvangst van het in het eerste lid bedoelde geschrift beschikt de betrokkene over een termijn van vijftien dagen om de relevante elementen schriftelijk over te zenden. Rekening houdend met de omstandigheden eigen aan het geval kan deze termijn worden ingekort of verlengd, indien dat nuttig of noodzakelijk blijkt te zijn voor het nemen van een beslissing.

De in het eerste lid bedoelde verplichting is niet van toepassing in de volgende gevallen :

1° indien redenen van Staatsveiligheid zich daartegen verzetten;

2° indien de bijzondere omstandigheden, eigen aan dit geval, dit in de weg staan of dit verhinderen, omwille van hun aard of ernst;

3° de betrokkene is onbereikbaar.”

Op 29 mei 2018 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Nederlandse dochter B.V.C. Deze aanvraag wordt thans door de bestreden beslissing geweigerd. De bestreden beslissing houdt geen beëindiging of intrekking van het verblijf van een vreemdeling die gemachtigd is tot of recht heeft op een verblijf van meer dan drie maanden in. Verzoeker beschikte nog nooit over een recht op verblijf van meer dan drie maanden of werd nooit eerder gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden. De thans bestreden beslissing valt dan ook niet onder het toepassingsgebied van artikel 62, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 62, § 1 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.10. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig maart tweeduizend negentien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET